

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

NGƯỜI CHẾT HIỆN VỀ

MaiAnh ngồi một mình trên chiếc ghế dài cạnh lò sưởi, thỉnh thoảng nhặt một que củi bỏ thêm vào. Tiếng nổ tí tách của lửa, y như tiếng reo hò vui mừng trong lòng nàng.

Đêm nay là đêm đầu tiên trong đời nàng có được giây phút yên tĩnh dưới mái nhà thuộc sở hữu của nàng kể từ khi rời khỏi SơTông đất Anh.

Phải! Nơi nàng ngồi chính thật là tòa nhà của nàng, hay nói đúng hơn của cha mẹ nàng khi xưa bị tịch thu, giờ được hoàng đế đương triều NãPháLuân giao trả.

Hôm ấy là buổi đầu tiên về nhà mới. Mới đây có nghĩa là mới sửa chữa sau một thời gian ngắn. Đồ đạc trong nhà cũng sắm sửa tạm đủ.

Ngày mai nàng sẽ làm một buổi tiệc nhỏ, gọi là đãi tân gia những người bạn như: HamLinh, AnDu và Chư.

AnDu cũng sẽ dọn về sống nơi dinh thự này từ ngày mai như trách nhiệm của một quản gia. Chư được giao việc đánh xe.

Gia nhân thì HamLinh sẽ giao cho nàng ngày mai hai người. Một lo việc bếp núc và một lo việc hầu hạ chủ. Tất cả mọi người sẽ được đặt chân lên ngôi nhà này ngày mai.

Riêng đêm nay MaiAnh muốn được sống một mình để hồi tưởng lại dĩ vãng. Bức chân dung của cha nàng vẫn biệt tích từ ngày đầu tiên trở về thăm ngôi nhà cổ.

Đêm hôm đó MaiAnh hẹn với AnDu trở lại rình kẻ bí mật, hay con ma trong ngôi nhà là ai? Nhưng giờ chót nàng được lệnh NãPháLuân gọi vào cung. Nguyên do chỉ vì khi tiếp xúc với kiến trúc sư, MaiAnh quyết giữ nguyên kiến trúc cổ kính, chớ không muốn thay đổi tòa nhà theo kiến trúc tân kỳ.

Ý muốn của nàng làm NãPháLuân nổi trận lôi đình. Nhưng sau đó ông cũng đồng ý, vì dù sao muốn thay đổi nhiều chỉ hao tốn công quỹ nặng nề. Nhờ vậy ngày hôm sau thợ thầy đã bắt tay vào việc và chỉ trong vòng một tháng việc trùng tu sửa chữa đã hoàn tất.

Hồi chiều khi HamLinh theo xe đưa nàng tới đây, thấy MaiAnh khoan thai đi vào nhà một mình, HamLinh buộc miệng than dài:

- Ta sợ thiếu điều muốn chết ngất được mà nàng tỉnh bơ như không! Thật không thể nào hiểu nổi!

MaiAnh mỉm cười:

- Sợ gì? Sợ ai? Đây là nhà của thiếp mà.

- Nàng không sợ cái người... Không! Con ma đã đánh cắp bức chân dung hay sao?

- Bức chân dung mất vĩnh viễn rồi! Còn tòa nhà giờ đây đã thay đổi ổ khóa, đâu có ai vào được?

HamLinh lắc đầu trước ý chí của MaiAnh rồi ra về. MaiAnh vào nhà khóa cửa cẩn thận, lên phòng ngủ nằm dài một lúc mới chỗi dậy thay đổi xiêm y.

Tầng lầu rộng mênh mông có tất cả bảy phòng, Mai Anh chiếm phòng phía trước có lan can nhìn ra vườn hoa. Hai phòng kế dành cho AnDu và Chư. Hai phòng để cho hai gia nhân. Còn lại hai phòng trống.

Tầng dưới nhà bên phải là tiền đường, kế là khách sảnh, rồi bên hữu có phòng ăn, bên tả có phòng đọc sách và phòng âm nhạc. Sau cùng là nhà bếp chiếm một khoảng to lớn.

MaiAnh mặc áo ngủ màu trắng có kết đăng ten, nét mặt vô cùng rạng rỡ. Tuy ngồi một mình nơi gian phòng rộng lớn, mà nàng không thấy buồn nhờ đó đây trang trí nhiều lọ hoa tươi.

Khắp nơi đều có chậu hoa, chậu kiểng, mà sáng nay người làm vườn ở hoàng cung đem đến trang hoàng nhà mới của nàng theo lệnh của NãPháLuân.

MaiAnh nhắm mắt lại hồi tưởng những ngày hạnh phúc bên cạnh người yêu Hoàng đế. Những ngày lặn ngụp trong bể ái, nguồn ân.

Chỉ tiếc một điều hạnh phúc quá mong manh. Bởi vì không còn bao lâu nữa cuộc đón rước tân hoàng hậu từ Áo quốc tới BaLê. Cuộc tình nàng với Hoàng đế chắc chắn sẽ chấm dứt.

Khi yêu nàng đã biết trước điều đó, nhưng lòng vẫn thấy đau khi nghĩ tới. Nàng biết nay mai mình sẽ không còn đặt

chân nơi hoàng cung, cũng không còn những cuộc hò hẹn đó đây...

Chẳng biết cuộc đời nàng sẽ ra sao?

Đang khi nghĩ ngợi miên man, MaiAnh bỗng nghe tiếng động nhỏ tầng dưới. Nàng nghĩ, Chư đến sửa soạn việc chi đó, nhưng chờ mãi không nghe tiếng Chư nên dâm lo.

Chẳng lẽ có kẻ lạ vào đây?

MaiAnh chợt nhớ đến người bí mật bữa trước đánh cắp bức chân dung của cha nàng, trong lòng kích động, tim đập liên hồi.

Chẳng lẽ người kia còn sống trong ngôi nhà này? Thợ thầy làm việc cả tháng trời vẫn không tìm ra gian phòng bí mật, hoặc dấu tích người ở. Hiện tại các ổ khóa đã thay mới thì ai có thể vào nhà?

Ngồi một chỗ lo sợ thắc mắc một lúc, nàng quyết định rình xem cho rõ trắng đen. Nàng để chân không đi rón rén khỏi phòng ngủ. Bỗng nhớ sự đến cây súng nhỏ NãPháLuân tặng nàng để phòng thân cất trong ngăn tủ, nên trở bước về phòng lấy súng giấu vào áo, rồi đi nhẹ nhẹ xuống những bậc thang, trong lòng vô cùng hồi hộp khi thấy ánh sáng ngọn nến lung linh di động ...

Như vậy hiện có kẻ lạ cầm đèn đang sầm soi tìm kiếm chi đó trong nhà?

MaiAnh mon men theo ánh sáng... Bây giờ kẻ lạ bước vào khách sảnh. MaiAnh núp vào cánh cửa, hé mắt nhìn con

người bí mật... Bỗng đôi mắt nàng tròn xoe kinh ngạc vì nhìn thấy một người với mớ tóc quăn cao, thân hình gầy yếu...

Kẻ bí mật chỉ là một người đàn bà!

Bà ta không hay biết MaiAnh theo dõi phía sau nên cứ thủng thẳng đi, tay cầm cây đèn sáp đưa cao để soi rõ mọi vật trong phòng. Thình thoảng bà ta buông tiếng cười nhạt báng.

MaiAnh còn đang kinh ngạc về thái độ của bà, chợt thấy bà đi xăm xăm đến cửa sổ, tay kéo bức màn chằm vào lửa của đèn sáp.

Như vậy bà ta muốn đốt nhà nàng rồi còn gì? Màn là thứ mồi lửa dễ dàng nhất và sau đó sẽ bắt vào các khung cửa sổ, đồ đạc, bàn ghế...

Không chần chừ, MaiAnh tung mình khỏi chỗ núp, một tay chìa súng vào lưng người đàn bà kia, một tay giựt ngọn nến trên tay bà ta, nói bằng giọng lạnh băng băng:

- Tôi có thể giúp người việc chi không?

Người đàn bà giựt mình quay mặt lại...

Lần này MaiAnh nhìn rõ mặt bà ta. Một người đàn bà vào tuổi quá 40, dung nhan tiêu tụy. Có lẽ khi còn trẻ bà cũng thuộc hạng giai nhân, nhưng gương mặt bây giờ như đóa hoa thiếu nước, cần cỗi khô héo. Có lẽ đời bà có nhiều đau khổ?

Trong khi MaiAnh bình tĩnh nhận xét kẻ lạ. Người ấy giương mắt kính hải nhìn nàng, miệng ú ớ:

- Thạch! Trời ơi, Thạch!

Vẻ hốt hoảng sững sờ trên gương mặt bà ta làm MaiAnh có cảm tưởng như gặp một người điên loạn mê sảng. Nàng thương hại buông tay súng, dìu bà ta ngồi xuống ghế và ôn tồn hỏi:

- Người là ai? Tại sao muốn thiêu hủy ngôi nhà này?

Người ấy không đáp mà hỏi lại nàng:

- Nàng là ai? Sao ở đây?

MaiAnh cười nhỏ:

- Đáng lý kẻ trả lời câu hỏi phải là người. Mà thôi, bởi kính trọng người lớn, tôi cũng không hẹp lượng gì mà cho người biết: «tôi là chủ nhân ngôi nhà này».

Người ấy rùn vai tỏ vẻ không tin:

- Không thể được! Nàng tên gì?

MaiAnh hơi phật ý. Nàng vốn thấy bà ta vào tuổi cha mẹ mình nên không nỡ nặng lời. Đáng lý bà phải biết nàng đã nhân nhượng lắm rồi. Với con người không thông hiểu tình lý như vậy nàng không cần phải nói tên thật.

Nàng bực mình đáp cộc lốc:

- Mai TêLa.

- Mai TêLa?

Người ấy lập lại tên nàng với sắc mặt hết sức tuyệt vọng, y như vừa đánh mất một vật gì?

MaiAnh cười khẩy nói:

- Phải! Tôi tên Mai TêLa. Nay mai tên tôi sẽ vang dội khắp Âu Châu và mọi người khi nhắc đến nữ ca sĩ TêLa sẽ tôn sùng trọng vọng.

Người ấy vụt nhắm mắt lại, tay đưa lên trán quệt mồ hôi, miệng lẩm bẩm nói:

- Tôi điên! Tôi điên mất! Có lẽ tôi mơ! Tôi tưởng... Nào ngờ chỉ là một con ca kỹ Ý!

Nghe bà ta nói lời khinh miệt mình, MaiAnh không dằn cơn tức giận được nữa, chia súng vào người bà ta quát:

- Cấm người không được nói lời sỉ nhục ta! Một lần nữa, cho ta rõ người là ai? Vào đây với mục đích trộm cắp phải chăng? Nơi đây không còn tranh nữa để người lấy trộm.

Người kia nhìn thấy tay nàng cầm súng, mặt thất sắc sợ hãi, run giọng hỏi:

- Tại sao nàng biết ta lấy tranh?

MaiAnh cười khẩy:

- Không thể có kẻ trộm thứ hai trong nhà này.

Nghe nàng gọi mình kẻ trộm, người ấy giận ra mặt, nói:

- Bức tranh ấy không dính líu gì đến người. Vật của ta, ta muốn treo ở đó hay muốn lấy đi tùy thích.

MaiAnh ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao là của người?

- Của ta là của ta, chứ tại sao? Bức chân dung đó là của gia đình ta, không dính líu gì đến người!

Đến lượt Mai Anh thất sắc kinh hãi, lắp bắp hỏi:

- Người vừa nói... gia đình mà... gia đình nào? Người là ai?

- Gia đình ta chớ gia đình ai? Cho nàng biết, không những chân dung thuộc gia đình ta, mà ngôi nhà này và tài sản này cũng thuộc gia đình ta. Không ai được quyền đặt chân nơi đây. Bởi thế ta mới...

- Bởi thế người muốn thiêu hủy phải không?

- Đúng thế! Dinh thự ĐờSơNa không thể để cho một người với tên họ khác chiếm ở.

Không giấu được vui mừng, MaiAnh tươi cười nói:

- Tôi biết người là ai rồi! Người tên AĐờLài ĐờSơNa phải không?

Người kia kinh ngạc nhìn MaiAnh với đôi mắt tròn xoe. MaiAnh vui vẻ hỏi:

- Tại sao khi này người vừa trông thấy tôi thì có vẻ sững sờ kinh ngạc? Phải chăng tôi giống người trong tranh?

Người kia cúi mặt đáp nhỏ:

- Có lẽ mắt ta đã mờ rồi! Hoặc giả ta nhớ tưởng quá nhiều đến người thân nên nhìn ai cũng thân thuộc quá.

MaiAnh nâng mặt người kia, dịu dàng nói:

- Người hãy lấy bức chân dung hôm trước đặt bên cạnh tôi và nhìn kỹ sẽ thấy rằng tôi là con gái người ấy.

- Con gái?

- Phải! Con gái của Hầu tước ĐờSơNa và của HoaNa SơTông. Tên Mai TêLa là tên giả thôi! Tôi tên thật là MaiAnh ĐờSơ...

Nàng chưa nói dứt câu người đàn bà kia đã bất tỉnh.

Bởi vì người ấy chính là cô ruột, chị của cha nàng!

Nàng lìa Anh lặn lội sang Pháp với mục đích tìm cô để nương tựa. Nào ngờ khi đến BaLê được PhuXê cho biết cô nàng bị an ninh bắt vì chống đối việc NãPháLuân ly hôn với Hoàng hậu HoaPhi, nên nàng không thể gặp cô.

Mấy lúc gần đây đáng lý ra nàng có thể tìm cô, nhưng cứ mãi lặn ngụp trong hạnh phúc ái ân với hoàng đế nên đã quên mất.

Chẳng ngờ đêm nay không tìm mà gặp người thân, khiến MaiAnh vui mừng với nỗi dạt dào xúc động. Nàng ôm cô đặt nằm trên ghế dài. Cô nàng vẫn chưa tỉnh song hơi thở điều hòa.

MaiAnh yên lòng nhẹ bước ra nhà bếp lấy chai rượu nhẹ và ít cái bánh nhun thịt, rồi để trên mâm bưng ra phòng khách, đúng vào lúc cô nàng mở mắt.

MaiAnh đến gần nhỏ nhẹ hỏi:

- Cô đã đỡ chưa?

Cô nàng choàng dậy, trên môi điểm nhẹ nụ cười.

- Té ra cháu là con của Thạch? Cháu giống cha như khuôn đúc, chỉ mỗi màu mắt thì không! Cha cháu mắt đen, còn cháu...

- Màu mắt của cháu giống màu mắt của mẹ.

- Phải! Màu xanh của biển, của người Anh!

Cô nàng nói với giọng hơi hờn mát. MaiAnh biết ý người không thích cha nàng cưới vợ ngoại quốc. Nhưng đó là quan niệm hủ lậu của cô nàng, chớ cha nàng một mực thương yêu mẹ nàng, thì người nước nào hạnh phúc cũng có được. Nàng đưa mắt nhìn cô hỏi lảng chuyện khác:

- Khi quân cách mạng tràn vào bắt cha mẹ cháu và tất cả người trong nhà, cô làm sao thoát được?

- Ta rời BaLê từ trước. Ta bàn với cha mẹ cháu nên tạm lánh qua nước khác, nhưng chúng nó không nghe và quyết ở lại để chứng tỏ lòng trung quân. Phần ta sống ẩn trốn mãi đến khi NãPháLuân nắm chính quyền lên ngôi Hoàng đế, ta mới trở lại BaLê.

MaiAnh thở dài:

- Phải chi ba mẹ cháu nghe lời cô, cháu đâu phải mồ cô?

Nàng ngưng một lúc như đè nén nỗi xúc động, rồi gượng cười hỏi:

- Và từ đó cô sống trong ngôi nhà này?

Cô nàng cười nhỏ:

- Ở đây làm sao sống được? Nhà lạnh lẽo bỏ hoang, muốn ở phải sửa sang lại chớ? Ta có thuê một gian phòng ở khu phố vùng này, thỉnh thoảng tới đây để hồi nhớ kỷ niệm.

MaiAnh gật đầu hỏi:

- Chắc cô không hay biết việc cha GaThi mang cháu trốn trong hầm bí mật trong ngôi nhà này khi quân cách mạng đến bắt cha mẹ cháu?

- Ta bỏ nhà đi từ trước, đâu hay biết cha GaThi ẵm cháu bôn đào? Vì thế ta cứ tưởng giòng họ ĐờSơNa không còn ai nữa. Hôm trước bất ngờ về thăm nhà dựng độ với nhóm người vào đây, ta sợ kẻ lạ lấy bức chân dung của Thạch nên lẹ làng giấu đi. Ta đâu ngờ là cháu trong nhóm người đó? Cũng bởi cháu che lười nơi mặt nên ta không trông rõ.

- Chắc cô cũng biết gian phòng bí mật trong nhà này?

- Dĩ nhiên! Gian phòng đó xây lâu rồi. Khi xưa cha cháu xây tòa nhà này cũng dự trù một chỗ kín đáo để ẩn trốn. Vì thời cuộc làm sao biết trước được những hiểm nguy xảy đến lúc nào?

Bỗng nhiên cô nàng đổi vấn đề:

- Tại sao cháu muốn trở thành ca sĩ?

MaiAnh giải thích:

- Cháu không phải làm ca kỹ, mà muốn trở thành một nữ nghệ sĩ, một nữ danh ca.

Rồi nàng thở dài, nói tiếp:

- Thật ra cháu cũng bị đời đưa đẩy mà chọn nghề đó. Hơn nữa cháu nghĩ chỉ có người xấu, chứ không có nghề xấu. Cháu cần có nghề để kiếm tiền nuôi thân. Cháu có khiếu ca hát thì tại sao không chọn một nghề theo năng khiếu của mình? Và lại, còn là một nghề tự do không lệ thuộc người ta, mà tên tuổi được thế giới biết đến.

Cô nàng gật gù không nói. MaiAnh lo lắng hỏi:

- Cô có khó chịu về nghề của cháu không?

Cô của nàng không trả lời câu hỏi của nàng, vờ hỏi chuyện khác:

- Ta nghe nói chủ ngôi nhà này do NãPháLuân bảo trợ. Vậy ra cháu là...

MaiAnh ngắt lời:

- Cháu yêu Hoàng đế. Cháu là tình nhân của ông. Cô cũng nên biết điều đó để khỏi phải khó chịu về sau.

- Ta không khó chịu! Ta chỉ thắc mắc tại sao cháu yêu ông ta mà không cản việc ông ta cưới vợ Áo?

MaiAnh thở ra:

- Ông ấy cần có một đứa con để nối ngôi.

Cô nàng cười giọng khó chịu:

- Hừ! Muốn có con thì phải cưới gái Áo mới có được à? Đàn bà con gái xứ này chết hết rồi sao? Cháu là tình nhân của hắn, mà không biết bắt hôn hắn để trở thành vợ chính thức và có được ngôi vị hoàng hậu. Thật tiếc thay cháu là một giai nhân mà không có khả năng khiến đàn ông làm theo ý mình thật là uổng công của Tạo Hoá đã cho mình cái nhan sắc tuyệt thế.

MaiAnh ngòl thộn mặt không biết chống chế ra sao? Cô nàng lại hỏi:

- Rồi tại làm sao cha mình là người Pháp, mẹ mình là người Anh, lại lấy tên họ của người Ý?

MaiAnh đáp nhỏ:

- Thưa cô, chỉ vì hoàng thượng không muốn xúc phạm đến danh dự của giòng họ ĐờSơNa nên chọn cho cháu một tên họ Ý. Và lại cũng để dễ dàng thu phục cảm tình của thính giả. Vì chắc cô cũng biết các danh ca nổi tiếng hiện hữu đều là người Ý?

- Cháu mang họ Ý từ bao giờ?

MaiAnh thở dài, đáp:

- Mới đây thôi! Cuộc đời cháu ba chìm bảy nổi lắm, kể ra thì thật dài dòng. Thôi mời cô uống chút rượu cho ấm và ăn ít bánh nhun.

MaiAnh vừa nói vừa trao ly rượu với bánh cho cô. Cô nàng ăn uống hết sức tự nhiên và nói:

- Ta có dư thời giờ lắm. Cháu hãy kể cho ta nghe về cuộc đời của cháu.

MaiAnh mỉm cười ngồi một bên với cô, mắt mơ màng nhớ về dĩ vãng...

Thuở còn bé được cha GaThi cứu ra sao... Lớn lên trong lâu đài SơTông ra sao... Gặp Phan Xi rồi đi đến hôn nhân và... và... v.v... Mãi 2, 3 giờ sáng hôm sau câu chuyện đời nàng mới dứt!

Nàng đưa mắt nhìn cô, thấy đôi mắt cô có vẻ láu lỉnh khi nghe chuyện tình của mình, trong bụng lấy làm tức cười.

Lạ một điều, khi trước mỗi lần kể lại cuộc đời mình MaiAnh đều ghen ngào rơi lệ. Nhưng lần này kể chuyện với

cô, nàng nghe tâm tư nhẹ nhàng khoan khoái, y như kể câu chuyện đời xưa.

Nàng vừa chấm dứt, cô nàng buộc miệng nói ngay:

- Chao ôi, cuộc đời của cháu mà ta tưởng vừa nghe đọc một thiên tiểu thuyết.

Rồi cô nàng thở ra:

- Ở đời sao có thể có thằng chồng tồi bại đến thế? Cháu giết nó là phải! Nếu nó là chồng ta, ta cũng cho nó một phát súng.

Bỗng cô nàng nhìn thẳng vào mắt nàng hỏi:

- Còn anh chàng Mỹ đó... cháu có yêu không?

MaiAnh bật cười khi nghe câu hỏi của cô, nhất là thấy đôi mắt lau láu của cô. Nàng tự hỏi, không hiểu vì sao cô nàng nêu câu hỏi đó? Phải chăng trong lúc nàng kể đến ĐạtSon, nét mặt có biểu lộ sắc thái gì đặc biệt?

Bất chợt hình ảnh ĐạtSon hiện về sừng sừng nơi gian phòng, hào hùng như sóng nước đại dương!

MaiAnh sợ hãi nhắm mắt lại để tiêu tan hình ảnh ấy... lẩm bẩm nói:

- Yêu? Làm sao cháu có thể yêu người ấy? Có thể nói là cháu cảm phục người ấy và xem như người bạn tốt mà thôi.

Ngừng một lúc nàng nhướn mắt hỏi lại cô:

- Vậy chớ cô không nhớ là cháu có nói cháu yêu ai sao?

- Dĩ nhiên là ta nhớ. Nhưng ở đời đôi khi mình không hiểu được lòng mình. Ta tự hỏi: «cháu có sáng suốt không mà bỏ rơi con người phi thường ấy?» Ở vào địa vị ta... ta...

MaiAnh cười khúc khích:

- Cô thế nào?

Cô nàng hóm hỉnh đáp:

- Ta nhất định trả nợ «đêm ái ân» ấy cho thằng chồng tôi bại kia. Thứ nhất là để trả thù hắn, thứ hai là để xem anh chàng ĐạT Sơn BôFo thế nào? Bởi vì ta nghĩ rằng trên đời này khó tìm được một đàn ông đáng yêu, dám sống, để có thể đánh đổi một đêm gần gũi với người tình bằng tất cả tiền bạc, gia sản vừa có được. Thử hỏi hạng ham tiền có dám làm thế không? Huông chi chàng ta vừa mới mất hết sản nghiệp sau một trận đấm tào, đáng lý ra là phải cần tiền hơn ai hết. Xem thế, chỉ có tình yêu chân thành mới đam mê cuồng dại như thế.

Ngừng một phút để lấy sức, cô nói tiếp:

- Điều mà ta phục hơn hết là tuy đam mê cuồng dại mà không hành động đê hèn. Giả tử đêm đó nếu chàng ta cưỡng bức cháu, cháu không thể thoát được. Rồi bấy lâu nay lo lắng hy sinh cho cháu mà không đòi hỏi điều chi. Đó là thứ tình cao thượng! Yêu mà không dành giựt người yêu, chỉ mong cho người yêu hạnh phúc. Cao cả thay! Thái độ đó là thái độ của

người quân tử. Người như thế cháu không yêu thì quả thật ngu xuẩn hết sức.

Mấy lời răn dạy của cô làm Mai Anh nghe toàn thân lạnh ngắt, gương mặt ửng đỏ vì thẹn.

Nhưng nàng vốn tánh bướng bỉnh, không thích chấp nhận những sai lầm của mình, nhất là không muốn biết một sự thật mà nàng sợ hãi không dám nghĩ tới...

Tại sao nàng sợ yêu Đạt Sơn? Thật tình chính nàng không hiểu vì sao! Có thể vì trước kia nàng có ấn tượng xấu về chàng? Cũng không phải nốt! Bởi vì ấn tượng xấu ấy đã tiêu mất từ lâu rồi!

Bây giờ thâm tâm nàng, Đạt Sơn tượng trưng cho người hùng của biển cả, gương mặt nhuộm nắng đại dương... Hình ảnh của chàng đẹp và hào hùng như con tàu lướt sóng ra khơi!

Nàng không là cỏ cây sắt đá thì làm gì con tim không xúc động trước chàng?

Nhưng mọi sự đã trễ rồi! Nàng không dám yêu Đạt Sơn, vì nghĩ rằng nàng đã có người yêu. Nàng yêu Sạc Đờ Ni, tức NãPháLuân, trước khi hết thù hận Đạt Sơn.

Thành ra tuy chàng là người quen biết trước, mà kể như kẻ đến sau. Nàng vốn chung tình, không muốn yêu một kẻ thứ hai, đang khi đã là người yêu của một người.

- Thôi ta về đây.

Tiếng cô nàng gọi MaiAnh về với thực tại. Nàng thấy cô xăm xăm ra cửa nhà bếp thì thấy làm kỳ, hỏi:

- Cô đi đâu đó?

- Đi về! Khi cháu đòi các ổ khóa, ta muốn vào nhà phải chui vào đường hầm bí mật nơi nhà bếp.

Cô nàng vẫn không quay mặt lại khi trả lời nàng và điềm nhiên bước đi. Mai Anh hốt hoảng gọi giật lại:

- Cô! Cô!

- Gì nữa?

- Cô đừng đi nữa! Ở lại đây với cháu! Tại sao cô muốn tiếp tục trở về chỗ trọ khi nhà này là của... cô cháu chúng ta? Huống chi nhà rộng mênh mông, cháu lại không còn người thân thuộc nào khác, ngoài cô. Cháu sẽ xin với Hoàng để để cô được công khai về sống trong nhà này. Cô bằng lòng ở lại với cháu nhé?

MaiAnh thấy giòng nước mắt mừng tủi của cô mình trào ra, cổ họng nàng cũng nghẹn lại. Nàng chạy tới nắm tay cô dắt về chỗ cũ. Cả hai nhìn nhau mỉm cười, mà lệ vui mừng cùng rơi lã chã...

* *

Hôm ấy nhằm ngày trời mưa lâm râm, nhưng thiên hạ chen chúc nhau trước đại hí viện «Thiên Thai». Dọc theo bờ lộ những chiếc xe sang trọng đậu nối tiếp nhau. Tiếng cười, tiếng nói, tiếng chào hỏi... vang vang âm ỉ.

Người ta thấy các bà ăn mặc diêm dúa, nữ trang đeo đầy người. Các ông thì thơm tất chải chuốt...

Trời đất ảm đạm, nhưng người người lại rộn rã đến hí viện chỉ vì muốn nhìn mặt nàng tiên kiều diễm có giọng oanh vàng. Một ngôi sao lạ vừa xuất hiện trên nền trời nghệ thuật, một nữ ca sĩ người Ý Đại Lợi: Mai TêLa!

Từ các báo, các quán ăn, những nơi tụ năm tụ bảy... Đâu đâu thiên hạ cũng bàn tán về nữ ca sĩ Mai TêLa.

Một phần cũng vì người ta đồn rằng Hoàng đế NãPháLuân si mê nữ ca sĩ này, nên ai cũng tò mò muốn nhìn thấy dung nhan của kẻ lọt vào mắt một Hoàng đế nổi tiếng háo chiến, thích xông xáo ngoài trận địa.

Và thiên hạ bàn tán xôn xao bao nhiêu, người trong cuộc càng cuống quít lo sợ bấy nhiêu! Bởi vì đêm nay nữ ca sĩ Mai TêLa, tức MaiAnh, sẽ phải xuất hiện trước hàng ngàn khán giả. Nàng phải ra sân khấu hai lần. Một lần đơn ca và một lần song ca với một nam ca sĩ.

Mặc dù cả tháng nay nàng cùng nhạc sĩ già GôSắc tập dợt hàng ngày và nàng cũng đến hí viện dợt chung với nghệ sĩ khác, nhưng Mai Anh vẫn không khỏi hồi hộp lo sợ.

Tòa dinh thự ĐờSơNa mấy ngày nay lúc nào cũng có ký giả đứng túc trực trước cửa để chụp hình, để phỏng vấn... MaiAnh sợ gặp họ nên không dám ra khỏi nhà nửa bước!

Bảy giờ là 7 giờ chiều, các ký giả hôm nay không còn tụ họp trước cửa nhà nàng, mà đổ dồn về hí viện Thiên Thai.

MaiAnh là người trong cuộc không biết có thành công không? AĐơLài bóp bàn tay giá lạnh của nàng trấn an:

- Can đảm lên! Phải bình tĩnh mới thành công được.

AnDu nói:

- Ai cũng đều có tâm trạng như thế! Lần đầu xuất hiện trước công chúng đều sợ hãi, nhưng lần sau quen rồi sẽ dạn dĩ ra.

- Nhỡ cháu thất bại thì sao?

Việc đời cái chi cũng do định mệnh, cháu có lo quá cũng chẳng ích lợi gì, mà còn dễ thất bại. Chi bằng cứ tỉnh bơ như không, kể như buổi nay mình nổi hứng hát cho thiên hạ nghe chơi. Hoặc giả khi ra sân khấu thì lờ đi như không thấy có người.

MaiAnh xoa hai tay vào nhau cho ấm, gượng cười nói:

- Cháu sẽ gắng làm theo lời khuyên của bác, thử tưởng tượng rằng người ấy là những con kiến.

Con hầu nghe MaiAnh nói thì cười khúc khích. AĐơLài cũng cười nói:

- Phải đấy! Cháu cứ coi thiên hạ như kiến thì chẳng việc gì phải sợ.

Lúc ấy Chư cho xe chạy thẳng ra cửa sau của hí viện để tránh phiền nhiễu của khán giả. MaiAnh vào hậu trường gặp ngay Giám Đốc và các nghệ sĩ tiếp đón hết sức niềm nở.

Họ đưa nàng vào phòng riêng dành cho nàng ở hậu trường để nghỉ ngơi và sửa soạn trước khi xuất hiện trước khán giả.

Bước vào phòng của hậu trường dành cho mình, Mai Anh có cảm tưởng như lạc vào rừng hoa! Những bó hoa của những người quen và những kẻ hâm mộ gửi tặng bày la liệt trong phòng. Bó hoa nào cũng có tấm danh thiếp.

MaiAnh liếc mắt nhìn sơ... thấy có hoa của TaLâyRăn, của Du-róc, của HamLinh và của các bà hoàng, công chúa, các mệnh phụ phu nhân... v.v... mà MaiAnh quen biết khi còn làm cô đọc sách ở dinh TaLâyRăn.

Bông AĐờLài cầm bó hoa màu tím trao cho Mai Anh và nói:

- Bó hoa «Tương Tư» này của Hoàng thượng, cháu hãy xem trước. MaiAnh hớn hờ mở danh thiếp ra đọc, thấy có mấy chữ: «Ta yêu ái khanh». Ký tên vốn vẹn chữ N.

Có tiếng gõ cửa, con hầu của MaiAnh lẹ làng chạy ra mở, thấy một đứa bé gái mang đến cho MaiAnh một bó hoa màu trắng. Đó là hoa Sơn Trà.

Thường ngày MaiAnh rất thích hoa Sơn Trà hoặc Hồng. Dĩ nhiên trong rừng hoa của nàng đêm nay vô số hoa Hồng, nhưng Sơn Trà thì chỉ có một.

Nàng chăm rãi mở tấm danh thiếp xem kẻ hâm mộ sau cùng này là ai? Chợt tay nàng hơi run, dáng điệu thờ thẩn. Tấm danh thiếp chỉ vồn vẹn một cái tên «Đạt Sơn Bô Fo».

À thì ra người ấy vẫn nhớ đến nàng và trở lại ủng hộ đêm quang vinh của nàng!

Mai Anh nôn nao muốn chạy ra sân khấu hé màn nhìn phía khán giả... mong có thể tìm thấy gương mặt xạm nắng, một bóng dáng cao ráo của người từ biển cả về đây? Nhưng nàng không thể thực hiện được!

Bởi vì...

«Những cánh hoa Sơn Trà này in hình như có mang theo ngọn gió của đại dương, làm bảo tố phong ba tâm tư nàng?»

Bởi vì...

«Sắp đến giờ trình diễn, nàng cần có tinh thần bình tĩnh, nên không thể để cho làn gió đại dương đưa hồn nàng đến chân trời phiêu lưu...»

Nàng đưa tay sửa lại máy tóc, điểm thêm chút phấn hồng bằng dáng điệu thẫn thờ gượng gạo, khiến A-đờ-lai lưu ý hỏi giọng nghi ngờ:

- Quả thật cháu không yêu người ấy?

- Phải!

Nàng đâu có yêu người ấy? Tại sao con tim nàng cứ lẫn lộn mãi! Nàng chỉ mến người ấy! Chớ nàng đang yêu Hoàng đế kia mà?

Tiếng chuông reo báo hiệu giờ khai mạc. Cũng may hai màn đầu do các nghệ sĩ khác trình diễn, Mai Anh chỉ xuất hiện vào màn thứ 3 và màn 5.

Để cho tay chân không ngưng nghỉ, AĐơLài bảo MaiAnh ôm một bó hoa. MaiAnh vâng lời cô, nhưng chọn mãi không biết nên mang bó hoa nào?

Hoa màu trắng của ĐạoSơn? Hay hoa màu tím của Nã PháLuân?

Sự thật, nàng mặt áo màu kim tuyến, ôm bó hoa màu trắng dễ hòa hợp với màu áo. Nhưng lẽ đâu nàng bỏ rơi hoa «Tương Tư» của Hoàng thượng?

Tiếng huýt sáo và tiếng vỗ tay vang rân ngoài khán trường khi khán giả nghe xướng ngôn viên giới thiệu màn sắp tới do nữ ca sĩ Mai TêLa xuất hiện.

MaiAnh cuống quýt bước ra sân khấu, tay ôm bó hoa «Tương Tư».

Nàng vừa lộ mặt ra khán đài, thiên hạ vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Những cánh hoa của những chàng trai chiêm ngưỡng sắc đẹp quăng tới tấp vào người MaiAnh, cùng với tiếng reo hò huýt sáo điếc tai làm Mai Anh choáng váng suýt ngất.

Nàng cố bình tĩnh cúi đầu chào mọi người và nhìn thẳng trước mặt... bỗng thấy một người mặc quân phục ngồi nơi lô giữa ở tầng lầu trên đang mỉm cười âu yếm nhìn nàng.

Người ấy chính là NãPháLuân Hoàng đế! Ông ngồi chễm chệ bên cạnh người đàn bà tuyệt đẹp, chính là công chúa BaoLinh, em gái hoàng đế.

Nụ cười của người tình như đem cho Mai Anh niềm tin và sự phấn khởi. Nàng đã lấy được bình tĩnh và sự dạn dĩ...

Ban nhạc đã bắt đầu hòa khúc. Nàng cất tiếng hát bài «Tình yêu qua không gian»...

Nàng hát cho người tình ngồi đó, hát cho tình yêu của chính mình. Mắt nàng nhắm lại... Môi nàng mở ra...

Tiếng thoát ra trong, êm và cao vút, tràn ngập không gian, len lỏi vào hồn người nghe, khiến cho hàng ngàn người như chơi vui trong bờ mộng bến mê...

Khán trường bây giờ im phăng phắc, chỉ còn tiếng réo rắc thanh tao của nàng. Tiếng hát của «mỹ nhân ngư» mê hoặc những con người trên mặt đất...

Nàng dứt tiếng đã lâu mà mọi người vẫn chưa tỉnh. Mãi mãi một lúc sau khán trường vang dội những tràng pháo tay, những đóa hoa bay tới tấp vào người MaiAnh cùng với tiếng reo hò «bis, bis»...

Nàng bắt đầu quen thuộc với quân chúng khán giả, môi nở nụ cười và nói lời cảm ơn. Mắt nàng quét một lượt các lô ngồi ở tầng lầu trên...

Nàng thấy đủ mặt các người quen tặng hoa nàng, nhưng tìm mãi vẫn không thấy mái tóc bông bênh, cùng gương mặt lãng tử của con người đến từ đại dương! Nàng tự hỏi:

«- Người ấy ngồi ở đâu? Hàng ghế nào?»

Bất ngờ nơi lô ngồi phía trước gần chỗ sân khấu có một cử động khác lạ làm MaiAnh lưu ý.

Một người đàn ông đang đứng, dáng dấp cao ráo, gương mặt đẹp trai. Người ấy mỉm cười với nàng.

Mới đầu nàng ngỡ là ĐạtSơn nên lòng xúc động, dạ rạo rạo niềm vui.

Nàng nghĩ nàng không yêu người ấy, nhưng sự có mặt của người ấy như đem cho nàng một nguồn sinh lực trong cuộc sống.

Nàng mỉm cười với chàng...

Bỗng mắt nàng mở to lên vì gương mặt quen thuộc, mà nàng lầm tưởng là ĐạtSơn, có một vết sẹo. Vết sẹo đó do một vết kiếm gây ra, nhưng vẫn không làm cho bộ mặt kia xấu đi.

Người ấy lại mỉm cười với nàng. Nhưng trái lại tim MaiAnh như ngừng đập, toàn thân run lẩy bẩy, bó hoa trên tay nàng sắp sửa rơi...

Giàn nhạc dạo lên để nàng hát lần thứ hai theo lời yêu cầu của khán giả, nhưng nữ ca sĩ Mai TêLa miệng há hốc, mặt tái xanh... Nàng đứng bất động!

Hàng ngàn con mắt hướng nhìn cử động quái lạ của nữ ca sĩ Mai TêLa. Tiếng huýt sáo lại nổi lên...

MaiAnh nhắm mắt lại để tiêu tan hình ảnh vừa thấy. Nàng nghĩ mình bị quáng mắt và vì ánh sáng của sân khấu quá mờ nên nhận lầm một người...

Mắt nàng mở ra nhìn lại một lần nữa về chỗ cũ... và định ninh con người nàng nhận lầm chỉ là một ảo ảnh và sẽ biến mất sau cái khép mắt của nàng.

Nhưng không! Người ấy vẫn còn đó... vẫn cười với nàng! Có điều nụ cười ấy không phải là nụ cười tình tứ của NãPhá-Luân, không phải nụ cười thân thiết của ĐạtSon, mà chính là nụ cười của người chết hiện về!

«Nụ cười ma quái của PhanXi RaMe!»

Một tiếng huých vang lên.

Nữ ca sĩ Mai TêLa nằm bất động dưới nền sân khấu, cùng lúc hàng trăm người dưới khán trường nhón nháo đứng lên...

Bức màn nhung của sân khấu vội vàng khép lại.

* *

Mở mắt ra Mai Anh trông thấy ba gương mặt quen thuộc đang chăm chăm nhìn nàng với ánh mắt đầy lo âu.

Cả ba ngồi bu quanh nàng, mà nàng hiện nằm trên giường. Nàng biết rằng mình đang nằm trong gian phòng nơi hậu trường.

Bấy giờ MaiAnh mới nhớ mình bị ngất xỉu sau khi nhận diện gương mặt của người đàn ông mà nàng định ninh đã tự tay đâm chết.

Không thể làm được! Vì vết thẹo nơi gương mặt của người ấy do chính nàng gây ra, thì nhất định kẻ ấy không ai khác hơn PhanXi RaMe!

Như vậy là hấn chưa chết! Và con người vừa mới cười với nàng khi nãy là con người thật, chứ không phải ma quỷ.

Nhớ ra điều này càng làm cho MaiAnh run rẩy, sợ điếng người, ngồi bật dậy như chiếc lò xo.

Ba người ngồi quanh nàng là HamLinh, AĐơLài, AnDu, thấy thái độ hoảng hốt của nàng thì kẻ nắm tay, người ôm vào lòng để trấn an. HamLinh lên tiếng dịu dàng.

- Việc gì xảy ra hờ MaiAnh?

Mấy lúc sau này MaiAnh và HamLinh thân thiết nhau nên gọi tên hoặc chị em, chứ không xưng gọi «phu nhân» khách sáo như trước nữa.

MaiAnh với gương mặt tái xanh, môi run run, đáp:

- PhanXi! Hấn ở đây!... Em thấy hấn...

Nàng sợ quá líu lưỡi không nói thêm được nữa. Nhưng câu trả lời ú ớ của nàng làm cho cả ba gương mặt cùng thay đổi. Kẻ nhíu mày, người kinh ngạc, kẻ lo âu và đồng kêu lên một câu:

- Không thể được!

Tuy cả ba cùng nói một câu, nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác biệt. HamLinh muốn nói:

«- Không thể được vì PhanXi chết rồi! MaiAnh bị ám ảnh và nhận làm người đó thôi».

Còn AnDu thì nghĩ:

«- Không thể được! Dù PhanXi còn sống cũng không dám lộ mặt ra làm kinh động đến người yêu hoàng đế. Bởi ai ai cũng biết nữ ca sĩ Mai TêLa là nhân tình của hoàng đế NãPháLuân. Hơn nữa Anh và Pháp đang chiến tranh thì một công dân Anh như PhanXi không thể tự do sang đất Pháp để có thể bình thản đến hí viện của hoàng gia. Huống chi những khán giả tối nay đều được kiểm điểm tên tuổi bởi cơ quan mật vụ cảnh sát thì làm sao PhanXi len lỏi vào được?»

Riêng A đờ-lài hoàn toàn tin lời nói của cháu, nên nét mặt đầy lo âu.

«Câu nói «không thể được» của bà là câu thăm kêu khổ.»

Sợ cả ba không tin lời mình, Mai Anh gắng gượng nói thêm:

- Hấn cao lớn, tóc vàng... mặc bộ áo quần màu xanh đậm... Hấn đứng nơi lô của thân vương CamBe.

Vừa lúc ấy ĐuRóc từ ngoài xô cửa bước vào với vị y sĩ của hoàng cung. MaiAnh nhìn ĐuRóc với đôi mắt khẩn cầu, như muốn nhờ ông ta tìm kẻ đã làm khủng hoảng tinh thần mình.

AnDu nhanh miệng tóm lược những lời MaiAnh vừa tiết lộ. ĐuRóc nghe xong liền quày quả bước đi. Vị y sĩ nắm cườm tay MaiAnh xem mạch và nói:

- Cô hãy bình tâm. Hoàng thượng rất lo cho cô.

MaiAnh hồ thẹn nói:

- Thiếp xấu hổ vì sự yếu đuối của mình làm bận lòng Hoàng thượng.

Vị y sĩ an ủi:

- Không việc gì phải xấu hổ cả! Trong người cô hết khó chịu rồi chứ? Cô có thể tiếp tục trình diễn không?

MaiAnh đáp không suy nghĩ:

- Chắc được.

Nhưng khi nói ra rồi nàng cảm thấy lo, vì sợ thấy lại gương mặt kia... Nàng tự hỏi:

«Phải chăng điều tiên đoán «những hiểm nguy» mà ĐạtSon nói là từ hấn? Có thể lắm! Vì chắc ĐạtSon biết rõ PhanXi còn sống.»

Nàng tưởng tượng một lúc nữa đây ĐuRóc đưa hấn đến trước mặt nàng mà rùng mình kinh hãi! Nàng nắm chặt tay HamLinh nài nĩ:

- Chị hãy ở lại đây với em nhé? Đừng ai bỏ em một mình với hấn, em sợ lắm!

Có tiếng gõ cửa. ĐuRóc xuất hiện với một người đàn ông, nhưng không phải là PhanXi, mà là PhuXê! Ông ta bước nhanh tới bên nàng nói:

- Chắc cô bị ám ảnh và tưởng tượng quá nhiều đó thôi. Tôi vừa đến lô ngòi của thân vương CamBe, chẳng thấy ai có hình dáng như con người cô đã thấy.

MaiAnh quả quyết nói:

- Tôi thật sự thấy hấn! Tôi không bị ám ảnh và không điên đâu. Hấn mặc bộ quần áo màu xanh đậm, thắt cà vạt cùng màu.

PhuXê nhíu mày nói:

- Nữ bá tước SaNô ngồi nơi lô của thân vương CamBe nói: «Người mặc y phục xanh đậm thì chỉ có tử tước ÂuBê, người Đức, mới đến Ba Lê vài ngày».

Đôi mắt MaiAnh rực sáng như nghĩ ra điều gì? Nàng nói:

- Có thể PhanXi lấy tên họ và chức tước giả! Ngài Bộ trưởng thử tìm Tử tước ÂuBê xem sao?

PhuXê lắc đầu đáp:

- Rất tiếc Tử tước ÂuBê không còn nơi đó nữa.

Bỗng có tiếng gõ cửa. Một người lính đi vào trình:

- Kính ngài Bộ trưởng. Theo sự điều tra, Tử tước ÂuBê mất dạng ngay khi cô Mai TêLa ngất xỉu.

MaiAnh tái mặt kêu lên:

- Mất dạng? Sao có thể thế được? Hẳn đâu phải là hồn ma?

PhuXê nhìn MaiAnh, nghiêm giọng nói:

- Tôi chưa thể trả lời cô trong lúc này. Bởi vì chẳng ai trông thấy người ấy, ngoại trừ phu nhân SaNô. Như vậy chưa chắc đã đúng có người mặc y phục...

Thấy mặt MaiAnh xịu xuống, PhuXê sợ mất lòng nàng, nên lã chã nói:

- Xin cô yên tâm và gác việc đó lại cho bọn phận cảnh sát của chúng tôi. Tôi chỉ muốn biết là tôi sẽ trình với Hoàng đế như thế nào?

- Kính nhờ Ngài trình lại rằng tôi chờ lệnh của Hoàng thượng.

PhuXê và ĐuRóc rút lui khỏi phòng. MaiAnh tuốt khỏi giường đến trước gương trang điểm lại. NiNa vội vàng chạy tới chải sửa mái tóc cho chủ. HamLinh và AĐơLài cùng giúp sửa lại sống áo cho nàng.

Thấy mọi người chăm sóc cho mình, MaiAnh cảm động rung rung nước mắt, tự trấn an mình:

«Bao nhiêu người thương mến chung quanh mình đây, lại thêm hoàng thượng cung yêu che chở bằng quyền lực của một Đại đế, ta sợ gì ai? Dù cho người ấy thực sự là PhanXi hay ma quỷ cũng không phải sợ!»

Một lúc sau MaiAnh xuất hiện trước sân khấu và hí viện lại tung bùng trước tràng pháo tay...

* *

Tay chấp sau đít, vẻ mặt bực bội, NãPháLuân đi tới đi lui trong phòng ra chịu bực tức. MaiAnh ngồi bất động trên giường, nét mặt vô cùng thảm đạm. Nàng sợ cơn thịnh nộ của NãPháLuân nên không dám lên tiếng.

Trời đã vào khuya, vạn vật cũng im lìm, nhất là chỗ hai người là tòa dinh thự «ĐờSơNa».

Bây giờ ngoài trời không còn thấy gì nữa ngoài bóng đen. Nhưng MaiAnh đang ngồi trong phòng ngủ nhà mình với ánh sáng của những ngọn bạch lập, nàng nhìn rõ gương mặt của người yêu hiện giờ là gương mặt của một quan tòa chờ giờ xử tội nhân...

Mang một tâm trạng lo âu từ hí viện trở về nhà, dạ thần thờ, đầu óc nặng trĩu, nàng ngồi hàng giờ trong phòng không biết làm gì và đã nghĩ gì? Kịp khi nữ tì NiNa báo tin có Hoàng thượng đến. Nàng vội xỏ chân vào giép đi đón người yêu. Nhưng nàng chưa bước quá ba bước, NãPháLuân đã xuất hiện nơi phòng như một trận cuồng phong.

Mười phút nặng nề trôi qua... NãPháLuân không nói một lời, cũng không nhìn mặt nàng. Mai Anh sợ hãi cũng không dám hó hé.

Bỗng nhiên NãPháLuân dừng bước, cất giọng hậm hực:

- Nàng có chắc là thấy hấn không? Hay đó chỉ là tưởng tượng của nàng?

MaiAnh nhỏ nhẹ đáp:

- Từ lâu rồi thiếp đâu có nhớ có nghĩ đến hấn mà sinh ảo tưởng?

- Cũng có thể người giống người! Nàng phải biết là ban an ninh của cảnh sát ta hoàn mỹ nhất, thì làm thế nào một tên quý tộc Anh có thể vào đất Pháp như chỗ không người? Nhất là làm sao hấn dám lộ mặt ra hí viện ở chỗ lô ngồi của một vị Thân vương chứ?

Nét mặt ông hằm hằm và giọng nói hết sức gay gắt làm MaiAnh nghe đau, khi nghĩ rằng người ấy đã không lo lắng cho sự an nguy của nàng, mà còn bực tức vì bệnh vực tài năng của sở cảnh sát!

Sự thể ấy khiến nàng tủi thân rung rung nước mắt, nói:

- Thừa hoàng thượng. Thiếp vẫn biết cảnh sát của Ngài bộ trưởng rất tài giỏi, nhưng người đàn ông mà thiếp trông thấy đúng là PhanXi RaMe. Bởi vì người có thể giống người, nhưng không thể có đúng một vết sẹo do chính thiếp gây ra.

Thấy nàng khóc, NãPháLuân dịu giọng nói:

- Nhưng có chắc đâu vết sẹo ấy do mũi kiếm?

MaiAnh thút thít:

- Chính thiếp đâm hẳn thì làm sao có thể nhận làm được? Thiếp sợ đời mình rồi đây không yên được nữa!

NãPháLuân vụt cười lớn, nói:

- Sao nàng khờ quá vậy? Nàng không là người yêu của ta à? Uy quyền của một vị Đại đế bá chủ Âu châu không đủ bảo đảm an ninh cho nàng à?

NãPháLuân vừa cười vừa siết MaiAnh trong vòng tay rất là cung kiu. Trong phút chốc MaiAnh cảm nghe tiêu tan bao nhiêu lo âu phiền muộn. Vòng tay người ấy quả đem cho nàng sự an ninh tuyệt đối mà không ai có thể sánh bằng!

Có điều, phàm con người có gì quý giá hay sợ mất. Cho nên tuy trong vòng tay an toàn của người yêu uy quyền bậc nhất, MaiAnh vẫn không yên tâm lâu được! Nét mặt và giọng nói của nàng vẫn còn bơ phờ:

- Thiếp lúc nào cũng tin tưởng Hoàng thượng, nhưng chỉ sợ rồi đây Ngài sẽ xa rời thiếp. Ngài sẽ vắng mặt ở Ba Lê để đi đón tân hoàng hậu. Ngài sẽ không còn gần gũi thiếp nữa...

NãPháLuân ngắt lời:

- Ta chỉ vắng mặt ít hôm thôi. Khi ta trở về sẽ hỏi thăm tin tức cảnh sát về tên PhanXi. Ngày mai này ta sẽ ra lệnh cho ban an ninh túc trực quanh dinh thự của nàng. Thiết tưởng hẳn có to gan thế nào cũng không dám chọc đến «ái khanh» của ta. Bây giờ ta phải đi...

MaiAnh tuyệt vọng than:

- Thiếp không thể giữ Hoàng thượng đêm nay, dù có thể là đêm cuối cùng của cuộc tình đôi ta sao?

Giọng nàng đầy chua chát và ghen ngào, khiến NãPháLuân nghe lòng mềm yếu. Ông ngồi xuống giường với nàng, kê miệng vào tai nàng bảo nhỏ:

- Nàng có biết hiện giờ bao nhiêu người đang chờ ta ở hoàng cung không?

- Ai còn muốn gặp Hoàng thượng vào giữa khuya thế này, nếu không là...

Nàng không dám nói hết câu, nét mặt hết sức đau thương ứ đọng. NãPháLuân chột hiệu nàng ghen, trong lòng lấy làm vui sướng. Ông nắm bàn tay nhỏ nhắn xinh xinh của nàng đưa lên môi hôn, vừa nói:

- Trước mặt nàng ta không còn chủ động được ta nữa! Thế mới biết giai nhân làm rún chí anh hùng! Đáng lý ta phải ra về, nhưng cứ mãi bận bịu bước đi không nữa.

MaiAnh chui vào lòng NãPháLuân thủ thỉ:

- Thiếp mong... người mà Hoàng thượng gặp đêm nay sẽ không giữ Hoàng thượng lâu và... cũng không quan trọng...

NãPháLuân bật cười:

- Ta có hẹn với đại diện Đức Giáo Hoàng và cần xem những giấy tờ khẩn cấp của Giáo Hoàng gửi tới. Nàng còn nghi ngờ gì nữa không?

MaiAnh hồ thẹn cúi mặt. NãPháLuân bật nàng ngã xuống giường và đặt trên môi nàng một nụ hôn thắm thiết, rồi nói:

- Ái khanh ngủ yên giấc nhé! Ta phải về thôi.

Người ấy buông nàng ra và quày quã đi. Nàng ngóc đầu dậy định chạy theo đưa người yêu ra tận ngõ, nhưng NãPháLuân ra dấu bảo nàng nằm yên. Nàng không dám chống đối, đôi mắt lưu luyến nhìn theo đến khi NãPháLuân khuất bóng, bỗng thở dài, tự hỏi:

«Hoàng thượng yêu thương ta đậm đà thế đó... Nhưng nay mai cận kề người đàn bà khác biết lòng dạ có thay đổi không? Nhớ ngày nào hoàng hậu HoaPhi được NãPháLuân hết lòng sủng ái, nay hoàn cảnh của bà không khác gì một món đồ cũ không dùng, đem cất vào kho, chờ ngày quên lãng! Phải chăng đời ta rồi đây cũng sẽ đi theo con đường của hoàng hậu HoaPhi?»

Tiếng xe chuyển bánh và tiếng ngựa hí dưới đường vang lên rồi xa dần, đưa MaiAnh trở về với nỗi cô đơn nguyên thủy. Nàng bỗng nhớ nụ cười của PhanXi mà nghe ghê lạnh vào hồn.

Chợt có tiếng chân nhè nhẹ tiến vào phòng nàng. AĐờLài xuất hiện trong lớp áo ngủ. MaiAnh nhìn thấy cô, niềm vui hiện lên mặt. Nàng lên tiếng hỏi:

- Giờ này sao cô chưa ngủ?

- Ta chờ Hoàng thượng về để nói chuyện cùng cháu. Hoàng thượng nghĩ thế nào về sự xuất hiện của ông chồng cũ của cháu?

MaiAnh thở ra:

- Hoàng thượng có vẻ bức mình hơn là lo lắng!

AĐờLài suy nghĩ một lúc chép miệng hỏi:

- Cháu có chắc đã trông thấy hắn chứ?

- Không thể làm lẫn được! Hắn cười với cháu... Hắn cười... Hắn cười bằng nụ cười quái gở nham hiểm... Cháu sợ...

AĐờLài cười nhẹ:

- Việc gì phải sợ? Cháu nên ăn mừng mới phải.

Nghe cô nói lời lạ lùng, MaiAnh mở to đôi mắt ngạc nhiên:

- Ăn mừng? Vì sao?

- Bấy lâu cháu trốn tránh pháp luật và thay đổi tên họ vì lý do gì?

Không đợi MaiAnh trả lời, cô nàng nói:

- Đương nhiên là sợ bay đầu về tội sát nhân. Nay hấn còn sống sờ sờ đó, cháu đâu phải sợ cảnh sát Anh nữa? Từ đây cháu sẽ sống cuộc đời bình yên với tên họ của mình, chẳng phải là điều đáng vui mừng sao?

Một lời giải tỏa bao nhiêu khốn khổ!

MaiAnh nhìn cô khâm phục cô vô vàn! Không ngờ đầu óc người cô của mình lại tinh minh đến thế! Nàng mừng quá nước mắt rung rung, nói:

- Cháu quả thực ngu ngốc! Nếu không nhờ cô giảng dạy, chắc mãi sống trong lo âu sợ hãi.

Rồi nàng bật cười nói tiếp:

- Cháu đã không giết chết hấn thì I-vy cũng còn sống. Hai chúng nó còn sống, trong lúc cháu trốn chui trốn nhủi suýt làm mồi cho cá mập, lại bao phen vào sinh ra tử...

Nàng nhớ tới đoạn gian truân trải qua mà lắc đầu chịu thua cho sự ngu ngốc của mình! Đã vậy ban chiều khi thấy mặt hấn nàng sợ đến nổi ngất đi.

AĐờLài lại nói:

- Bây giờ cháu nên gặp hấn.

- Gặp hấn?

MaiAnh kêu lên ngạc nhiên! Mặc dù nàng thầm phục cô, nhưng quả thật ý nghĩ gặp PhanXi của cô, nàng cho là bá láp. Nàng cười nói với cô:

- Cô muốn cháu gặp hấn làm gì? Chẳng lẽ yêu hấn trở lại à?

AĐờLài nhướng mắt nhìn MaiAnh lắc đầu, thầm tiếc cho sự ngu muội của nàng. MaiAnh thoáng hờn vì hiểu lầm ý cô, toan mở miệng nói, song cô nàng khoác tay bảo:

- Cháu không còn yêu hấn chớ gì? Đương nhiên là ta biết! Nhưng không yêu, tại sao không tính việc rút hấn ra? Trên pháp luật hiện nay hấn vẫn là chồng của cháu. Nếu hấn lại giữ quyền làm chồng nuốt hết sự nghiệp gia sản của cháu ở đây, cháu mới tính sao?

MaiAnh tái mặt ngồi chết đĩnh. AĐờLài tiếp:

- Bởi thế cháu cần gặp hấn để tính chuyện ly hôn. Cháu cần nhắn tin gấp với cha GaThi để hủy bỏ hôn thú mới yên được. Đừng tưởng trốn như chuột mà yên thân đâu!

Hồi ở SơTông MaiAnh nổi tiếng là thông minh xuất chúng. Từ khi gặp hoạn nạn liên miên, nàng như u mê không còn trí óc sáng suốt để định liệu việc nọ, việc kia, nhất là

những việc liên quan đến đời mình. Cho hay, việc người bao giờ cũng sáng, mà việc mình thì quáng!

Nàng ngòì nín im một lúc nhỏ nhẹ hỏi:

- Cô dạy cháu phải làm gì ngày mai?

- Gặp lão PhuXê! Nhờ lão tìm PhanXi dẫn hấn tới đây gặp cháu. Một mặt cháu nhắn tin, hoặc nếu cần đón cha GaThi từ La Mã sang đây gấp để giải quyết việc ly hôn.

MaiAnh hớn hở vui mừng, vì trong thoáng chốc cô nàng đã mở mắt cho nàng. Từ đây nàng sẽ được tự do thật sự mà không bất cứ quốc gia nào có thể dùng pháp lý buộc tội nàng.

Nàng nhắm mắt hình dung khuôn mặt từ ái của nghĩa phụ, lòng bồi hồi cảm xúc như đang đứng trước mặt Cha thuở nào ở SơTông mỗi khi Cha trở về Anh.

Bất ngờ sắc mặt của nàng đang rực rỡ vui tươi vụt đổi màu, nụ cười đang nở trên môi vụt tắt, nét ưu tư hiện rõ trên khuôn mặt mỹ miều. Y như giữa nền trời xanh biếc bỗng chốc bay đến áng mây đen!

Thần sắc của nàng biến đổi làm cho AĐơLài hốt hoảng gọi:

- MaiAnh! Cháu làm sao vậy?

MaiAnh nói trong nước mắt lưng tròng:

- Điều mà cô tính chắc không xong rồi!

- Vì sao?

- Cháu còn mặt mũi nào gặp cha GaThi?

- Vì sao? Nói lẹ cho ta nghe coi?

- Chắc cô cũng rõ Cha là người của cựa trào? Cha không thể nào ưa thích hoàng đế NãPháLuân! Nếu biết cháu là nhân tình của Hoàng đế, Cha càng phần nộ hơn nữa. Đã vậy hiện nay cháu làm nghề ca kỹ, nếu Cha biết chắc phiền lòng. Ngày trước kết hôn với PhanXi, Cha đã không vừa ý, nhưng giả như Cha có cản cháu cũng không được! Lúc ấy cháu đã biểu lộ ý phiền trách Cha, giờ gặp lại càng xấu hổ.

Lắng nghe nàng nói và suy nghĩ một lúc AĐờLài lên tiếng:

- Dù sao cha GaThi cũng là nghĩa phụ của cháu, còn là chú họ của cháu nữa, nếu có trách giận gì, chắc cũng thương giúp. Vả lại cháu không còn đường nào để chọn, nếu muốn được tự do...

MaiAnh ôm đầu suy nghĩ một lúc, thở dài:

- Để cháu bàn lại với ông PhuXê xem sao? Hiện tại đầu óc cháu u mê quá. Thôi cô về phòng ngủ đi nhé, đã khuya lắm rồi!

* * *